

været Gjenstand for særlig Drøftelse i Narfaabel som tidligere, hvorledes vi skulde stille os til Theatret, og der er ogsaa kommet den Betragtning frem, om vi vare konsekvente, naar vi stillede os til Theatret, som vi gjorde, samtidig med, at vi stillede os anderledes lige overfor andre Dele af Statsregnskabet. Der har været det Spørgsmaal oppe, om vi ikke skulde nøies med kun at indstille det maanedlige Honorar til Koristerne til at passere og ikke gjøre Indstilling med Hensyn til de øvrige Punkter. Vi have imidlertid troet, at man burde blive i det Spør, som man nu en Gang er kommen ind i med Hensyn til Theatret, og jeg tror ogsaa nok, at det lader sig forsvare. Hvor man skal drage Grænsen imellem at sige, at det og det „kan passere“ og slet ikke at sige Noget, er og maa altid være en Skjønsag. Her er det fremkommet under den mildeste Form, som overhovedet kan tænkes, idet det er kommet frem for at tilkjendegive, at man Intet har haft at indvende imod Overskridelsen. Nu kan det ganske vist siges, at der bliver en lille Braad tilbage, og jeg tror ogsaa, at det i Almindelighed vil være saa med dette Ord „passerer“, men man kunde maaffe gjøre en lille Undtagelse her. Der er noget Særligt ved det kongelige Theaters Stilling, som gjør, at Administrationen af det maa faae en særlig Behandling ved Undersøgelsen af Statsregnskabet. Det er en saa overordentlig stor Tillidspost, Chefsposten for det kongelige Theater. Man har lagt en meget stor Sum i denne enkelte Mandts Haand, og Forholdene føre det med sig, at han maa have meget frie Hænder. Men vi ere nu en Gang komne ind paa den Ordning, at Budgettet er blevet delt i en stor Maaße Under-

konti, hvor der ikke er Tale om, at hvad der spares paa den ene Konto, kan anvendes paa den anden. Jeg tror ikke, at denne Ordning er heldig, den gamle Tilstand, hvor der blev bevilget et vist aarligt Tilskud af Statskassen, var sikkert i og for sig nok saa god; men nu er man en Gang kommen ind paa denne Ordning og maa altsaa følge den. At den ikke er heldig; viser sig blandt Andet deri, at man meget godt baade i Statsrevisionen og ogsaa her i Thinget kan gjøre sine Bemærkninger til Regnskabet, men man kan ikke derved opnaa Andet end at faae sagt, at der er Overskridelser. Om Pengene ere godt eller daarligt benyttede, kan man ikke sige, thi dertil mangler man Sagkundskab og Kjendskab til Detailen. Vi formaa ikke at trænge til Bunds i Spørgsmaalet om, hvorvidt det og det kunde være gjort billigere eller ikke. Derfor skal Bemærkningen, i det Mindste efter Flertallets Opfattelse, ikke betyde Andet, end at man har sin særlige Opmærksomhed henvendt paa denne Statsinstitution paa Grund af det store Tillidshverv, som en enkelt Mand har der. Det er Hovedgrunden, at man lige overfor den betydelige Overskridelse ønsker at sige, at man har undersøgt Sagen nøie og ikke har fundet Noget at indvende imod den. Det gjøres saa under Formen, at Overskridelsen „kan passere“, den ærede Minister mener nu, at der slet ikke burde siges Noget.

Da ikke Flere vishede at udtale sig, sluttedes Forhandlingen, og man gik til Afstemning.

Forslag af Udvalget:

Forslag til Beslutning af Rigsdagen

i Henhold til Grundlovens § 50 med Hensyn til Statsregnskabet for 1884—85.

Med nedenstaaende Forbehold og Udtalelser frastiger Rigsdagen sig herved Ret til at gjøre Ansvar gjældende med Hensyn til Statsregnskabet for 1883—84:

§ 18.

C. Konsulatudgifter.

- 1) Det til Skriverpenge for Gesandtskabet i Washington opførte Beløb 200 Kr. passerer.